

NA BĚŠĀ½KĀ•CH S MĀ•M DRAHĀ•M (MANĀ½ELEM)

NedĀle, 08 Ānor 2009

(Pozn.red.: Āist ne pĀ™i jĭdle a ne tehdy, je-li poblĀ¼ nĀkdo, pĀ™ed kým by nebylo zrovna nevhodnĀjší vyprsknout Svĕ první lyĀ¼e (bĀ¼eckĕ) jsem dostala pod stromĀek ve tĀ™etĭ tĀ™ĭdĀ. Pamatuji si to docela pĀ™esnĀ, protoĀ¼e se rodinnĀ historka. Byly krásnĕ, Āervenĕ, dĀ™evĀnĕ a leĀ¼ely aĀ¼ ũplnĀ naspodu, pod všemi ponoĀ¼kami, kalhotka knĀ¼kami, rukavicemi atd. KdyĀ¼ jsem je uvidĀla, mĕ devĭtiletĕ srdĕĀko zaplesalo...

Vedle leĀ¼ela krabĀka s vĀzĀnĭm, a protoĀ¼e moje nalĕhĀnĭ bylo tak urputnĕ, zaĀal otec s montĀĀ¼ĭ hned samotnĀ štĀdry veĀer. Poskakovala jsem kolem nĀj jako opilý kašpĀrek a kdyĀ¼ koneĀnĀ zapadl i ten poslednĭ šroubek do svĕ dĭrky, samou radostĭ jsem poskoĀila trochu vš. BohuĀ¼el jsem se trefila ũplnĀ pĀ™esnĀ - na špiĀku jednĕ lyĀ¼e, kterĀ s hlasitĕm kĀ™upnutĭm odletĀla do kouta. Otec zbrunĀtnĀl, v oblĀĕji se mu objevil vĕraz rozzuĀ™enĕho bĭka s Āervenĕm hadrem u ĀumĀku a kdyby nebylo maminky, kterĀ mezi nĀmi vytvoĀ™ila Ā¼ivou zĀbranu, a bych si to pĀknĀ odsĀkĀla. TeĀ, s odstupem let, se tomu obĀas zasmĀjeme, ale tehdy to pĀ™ĭlš humornĀ nevypadalo. Ale ty staĀ™iĀkĕ lyĀ¼e mĀm dodnes, ostatnĀ jsou to jedĭnĕ bĀ¼ky, kterĕ jsem kdy dostala a vlastnila. Ne

bych se od tĕ doby nikdy neprobĀhla po valšskĕch a jinĕch kotĀrech, ale na to moje šoupĀnĭ po snĀhu by staĀily i dvĀ neohoblovanĕ klĀdy, nebo snĀĀ¼nice. JĀ totiĀ¼ bĀhĀnĭ na bĀ¼kĀch upĀ™ĭmĀ nenĀvidĭm a pokud nejedu s kopeĀku, tak se zĀsadnĀ a pouze prochĀzĭm. MĀm svĕ nemĀnnĕ tempo, a kdyĀ¼ mĀ nĀkdo nutĭ k jeho zrychlenĭ, zahazĭ bĀ¼ky a odchĀzĭm ze stopy; dĀle se potom vztekĀm, bĀsnĭm. VĀtšinou pĀ™ĭjdu na to, Ā¼e mi to je houby platnĕ, takĀ¼e bĀ¼ky opĀt hledĀm, pĀ™ĭpĭnĀm a dobĭhĀm v dĀlce uĭĀ¼dĀjĭcĭ houf. Tohle všechno mi dokĀĀ¼e spolehlivĕ zvednout hladinu adrenalinu na pĀknĀ dlouhou dobu a jestliĀ¼e mĀm ještĀ k tomu i špatnĀ namazĀno, stĀ™ĭkĀ mi i ušima. ĀĀkoliv, jak tvrdĭm jsem nebĀ¼ec tĀlem i dušĭ, mĀm za sebou i jeden pĀ™ĭmo dĀ zĀ¼itek z bĀ¼eckĕ tĀry na Paprsek v JesenĭkĀch. Nešlo to ani nahoru ani dolĀ. Nahoru se nĀm na bĀ¼ky lepitĭ kĭla snĀhu. MĀla jsem pocit, Ā¼e mĭsto lehounkĕch dĀ™ĭvek mĀm na nohou aspoĀ dvacetikilovĕ koule. Moje zoufalstvĭ došlo tak daleko, Ā¼e jsem se špatnĀ namazanĕ bĀ¼ky snaĀ¼ila ohoblovat o kĀru stromĀ.

BezũspĀšnĀ. Nakonec jsem po nĀkolikakilometrovĕ anabĀzi, s pĀ™edvojem v podobĀ mĕho manĀ¼ela, dorazila na chatu na kopci. Pivo bylo jako kĀ™en, na nadĕchanĕ knedĭlky plnĀnĕ borĀvkami a politĕ voĀavou ĀokolĀdou, se mi sbĭh sliny ještĀ teĀ. Trošku jsme se rozsedĀli, mĭrnĀ rozdĀ™ĭmĀli, pĀ™ĭopili a najednou s ũlekiem zjistili, Ā¼e mĀ tmy co dĀlat. ManĀ¼el mĀ uklidĀval, Ā¼e je to jen z kopce a Ā¼e jsme za necelou hodĭnku uĀ¼ i osprchovanĭ v posteli. Jo sice jen pouhopouhĕch šest kilometrĀ, ale to bychom nesmĀli hned na zĀĀtku uhnout ze stopy... Tak jsme si to - zatĭm nic netušĭc - blaĀenĀ frĀeli dolĀ, aĀ¼ jsme se najednou ocitli uprostĀ™ed lesa. Stmĭvalo se, stopa

nikde, prostĀ nic, pusto, snĭh, stromy a zatĭm mĭrnĕ, ale pĀ™ĭbĭvajĭcĭ šero. Ā¼ivĀ jsem vidĀla, jak v hlavnĭch zprĀvĀch na NovĀ hlĀsĭ, Ā¼e se „dva ztratili nĀkde uprostĀ™ed JesenĭkĀ, Ā¼e po nich pĀtrĀ zĀchrannĭ tĕm a vrtulnĭk s termovĀkem. Pak stĀ™ĭh a je kvĀten, uĀ¼ po snĀhu a prvĭnĭ houbaĀ™ objevĭ dvĀ tlejĭcĭ mrtvolky nĀkde hluboko v lese. No fuj. Ne

pĀ™ĭšernĀ vzteklĀ, ale i pĀ™ĭšernĀ hysterickĀ, hlavnĀ proto, Ā¼e jsem uĀ¼ dva mĀsĭce v bĀ™ĭiše Matĕska. NaštĀstĭ nĀs doslova a do pĭsmene zachrĀnilo svĀtĭlko v dĀlce, jako tu blbou MaĀ™enku s JenĭĀkem. StĀla tam, fakt nekecĀm, sice ne z perĭku, ale na mĕtince obrovskĀ starĀ chalupa. OsvĀtlenĀ okna, kouĀ™ĭcĭ komĭn - co vĭc si ĀlovĀk v našĭ situaci mĀĀ¼e pĀ™Āt... NesmĀle jsme zaĀukali na dveĀ™e. OtevĀ™el nĀm velkĕ pĀn s velkĕm OchoĀnĀ vysvĀtlil cestu, nabĭdl panĀka na zahĀ™Ātĭ a rozpovĭdal se nĀco o historii svĕho domeĀku; coĀ¼ mĀ v tu chvĭli opravdu hodnĀ ukradenĕ, o to vĭc to však zajĭmalo mĕho muĀ¼e. Kdybych mu nezaĀala svĕmi vĕhruĀnĕmi pohledy vrĀenĭm nahĀnĀt strach, asi bychom tam stĀli do rĀna. RozhodnĀ si po dvou pĀ™decovĕch meruĀkĀch kvalitnĀ porozumĀli, zejmĕna, co se nevrĭch manĀ¼elek tĀe. UĀ¼ jste se nĀkdy brodili po pĀs ve snĀhu, ve tmĀ, s bĀ¼karĀ a to ne jen nĀjakĕch pĀr metrĀ, ale rovnou kilometr a pĀl? JestliĀ¼e ne, tak vĀ™ele doporuĀuji. RozhodnĀ vĀm to rozproucĭ krev v ĀĭlĀch, spĀlĭte celou hromadu pĀ™ebyteĀnĕch kilojoulĀ a pĀ™edejdete kardiovaskulĀrnĭm chorobĀm - pokud vĀs ovšem pĀ™ĭmo na mĭstĀ netrefĭ vztekem šlak. Cesta to byla pĀ™ĭmo pekelnĀ, naštĀstĭ ne do pekel. T

sprostĕch slov, co jsem si celĕ ty dva kilometry mumlala, jsem nestaĀila Ā™ĭct za celĕ svĀj doposavadnĭ Ā¼ivot. Celkem se nĀm obĀma ulevilo, kdyĀ¼ jsme se po nekoneĀnĕm martyriu koneĀnĀ vyhrabali z lesa na cestu. Sice to nebylo nic moc, ale koneĀnĀ jsme vidĀli na špiĀky lyĀ¼Ā¼ a vĀdĀli, Ā¼e tudy nĀjkĀ civilizace šla, nebo spĭš jela - p vyjetĕch kolejĭ od traktoru. Pak staĀilo uĀ¼ jen malounko a my pĀ™ed sebou spatĀ™ili krásnĀ osvĀtlenĕ ũdolĭ. ManĀ¼e vzpomĀl, Ā¼e to tam znĀ a Ā¼e bychom si to mohli ještĀ zkrĀtĭt pĀ™es les... Moje letĭcĭ tyĀka ho minula jen o vous Sundala jsem lyĀ¼e z ramen a odjela vstĀ™ĭc teplĕ vanĀ. Bylo mi pak bĀĀĀĀĀjeĀnĀ. Paula